

Víctimes i botxins a Gaza

JOSEP PERNAU

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 17.01.09

Confesso que el 1960 vaig viatjar a Israel sense que en quedés constància al passaport, ja que aquest segell podia fer que servidor fos considerat judeomaçó, col·laborador dels enemics de l'Espanya eterna, que des dels Reis Catòlics fins a Franco va resistir l'assetjament de les lògies i les sinagogues. Així s'explica que el règim mantingués Israel a la llista negra del no reconeixement diplomàtic. Tot el que era pervers per al franquisme era atractiu per a una joventut viatgera. Però el temps tot ho canvia, i els amics de fa mig segle són considerats ara els adversaris de l'Estat jueu, a la vegada que els inquisidors espanyols de llavors són els aliats de l'Israel que ha fet de la violència l'única esperança per subsistir.

Aquests dies s'ha vist els amics d'una altra època a les manifestacions contra la guerra. A la franja de Gaza, les víctimes s'han convertit en botxins. Van doldre les víctimes de l'esvàstica i dolen ara les víctimes de l'estrella de David. Van simpatitzar amb els pioners de l'ideal sionista, perquè van creure que la convivència amb els àrabs de Palestina es faria possible. Van ser els desitjos d'acabar amb un final feliç la tragèdia del jueu errant el que va fer confiar en un desenllaç d'harmonia i solidaritat. Però els desitjos van fer veure el futur amb un excés d'optimisme, en què va caure fins i tot l'intel·lectual supercrític Jean-Paul Sartre, propagandista del sionisme fins que la guerra dels Sis Dies, el 1967, li va fer veure la realitat.

Una minoria jueva que manté la fe en la convivència amb el germà de la mitja lluna s'ha sumat aquests dies a les manifestacions en favor de la pau a Gaza. Ha estat una bella excepció, igual que la del músic Daniel Barenboim.